

ЛЕОНІД ДАН-МАЙ

В похід

ВИБРАНІ ТВОРИ

Леонід Дан-Май.

В ПОХІД

ВИБРАНІ ТВОРИ

ЗБІРКА
ІВАНА ЛУЧКОВА

Видано й друковано
NATIONAL PRINTERS
Toronto, Ont. - Canada.

Права передруку застережені.

Канаді

Притулок гнаних, бідних і німих,
Я дух Твій вільний нині величаю,
І серця прагнення Твого благословляю,
Бо тішуся в обіймах золотих.

Ти, наче сестра нашої Землі,
Дітей Її по світу позбирала,
Омила ноги їм . . . нагодувала
І приласкала в світлі і в теплі.

І я і ми — всі, аж від давніх літ,
Від мук і голоду в Тобі знаходим спокій . . .
Приймиж від нас любови дар глибокий
І облегчи нам тугу, біль і гніт!

Ти, в гроні перл земних, — ясна перлина!
Ти, у своїй красі й добрі, — єдина,
Сподоблена, явленній в світ, іконі! . . .
Тебе, за нас, стражденна Україна,
Носитиме в своїй ясній короні . . .

Приймиж від мене і від нас уклін,
До самої, до золотої ниви!
Ми — сироти, і молоді і сиві,
До Тебе тулимось, неначе до колін
Богоявленної Марії Діви.

ПОХІД.

Виряжали хлопців красних на війну;
Ржали коні, сяла зброя в сонці,
А старі згадавши давнину
Закурили люльки під віконцем.

І плизли і слались в синій дим
Спогадали солодкі, наче мрії . . .
Кожен був таким-же молодим,
А тепер . . . на них лише надія.

А тепер козацька їхня кров
Виром грає в соколах — онуках . . .
Скоро, скоро в цокоті підков
Загуде земля і охнуть луки.

Скоро курява глухих доріг
Опаде на срібнолисті верби
І сліди маленьких, босих ніг
В серці зможе лише смерть затерти.

Скоро

Коні міцю молодих копит
Риють землею й косять карі очі . . .
Вигін морем пінеться й кіпить,
Плаче, стогне, молиться й регоче . . .

Гей, на коні! Вдарив гулко дзвін
На старій похиленій дзвіниці!
І припали з плачем до колін
Матері й красуні молодиці.

Засмутились очі козакам,
Навіть коні голови схилили . . .
Та рванула струнами рука,
Кобзара старого, що є сили!

Засміялась кобза, загула
І старечій голос знявся в небо . . .
„Чи то ж з нами слава не була,
Як була, то плакати не треба!

Чи то ж слава не зродила нас
На степах квітучих в часі бою” . . .
І пішов старий, як дитько в пляс,
Тільки вітер свиснув над юрбою.

Засміялись молоді й старі,
Тьохнули заплакані дівчата
І крізь сльози, тихо, матері,
Почали дітей благословляти.

Заїржали коні і пішли
Так, що іскри пирснули, мов зори
Замихтіла зброя й зацвіли
Кармазини, жупани й прапори.

Засвистали в пісні козаки,
Загули літаври і цимбали , . . .
Пронеслися берігом ріки
І в рожевій куряві пропали

І блестіли очі їм у слід,
І стояли всі, як на молитві.
Господи, благослови похід
І звитяжність у нерівній битві.

— — —

То-то слава наша! То-то кров!
Гей, на коні! Всі під блиск булави!
Розкопитим крицею підков
Всі шляхи до вкраденої слави!

ЗАКУРИЛАСЬ ДОРІЖЕНЬКА.

Закурилась доріженька, закурилась,...
 Зажурилась стара мати, зажурилась...
 Простягла за сином руки... думи... очі...
 Ой, ви сльози! Ой, ви муки — довгі ночі!
 І тече сльоза і пада на дорогу;
 Шелестять уста, мов листя, жаль свій Богу.
 Виростала, доглядала довгі роки,
 Та подався син, як сокіл, в світ широкий.
 Закурилась доріженька, закурилась...
 Мов калина дівчинонька похилилась.
 І упали чорні коси аж додолу
 І котились перли-сльози по подолу.
 Ох, та сльози ті дівочі, як роса та,
 Що дієчина молоденька, то не мати...
 Час, мов лікар, свіжу рану в серці згоє,
 А козак чи буде мати щастя в бою!?
 Лише довго, аж до смерти, буде мати
 Свого сина виглядати, дожидати.
 Чи живий він, чи здоровий, чи вернеться...
 Ой, же, як на дзвін підкови, — серце рветься!
 Полетіла б, подалася б... шкандибає...
 Мимо десь процокотіло... знов немає.
 І немає і не буде... В чистім полі
 Розмитались білі груди, груди голі.
 Чорний крук над тілом вється коло рани,
 А на небі синім цвітом вечір вяне.

Шелистять пожовклі трави, місяць сходе
І крилом своїм кривавим ліг на води.

Ліг на рану, впав на очі, сів на кріса
І подався серед ночі, аж до ліса.

А коли піднявся вище, то побачив,
Як в селі на попелищі мати плаче;

Як за лісом, гень за степом, вся в руїнах
Догоряла, вкрита димом, Україна,

Як в загравах, наче трави, никнуть люди,
Як блещить роса кривава всюди, всюди . . .

Потемнів, пішов за хмари, за холодні.
Довго вили, мов за кару, пси голодні.

Гірко плаче бідна мати, аж по нині . . .
Чорний крук над трупом кряче в Україні.

Кров сочиться на барвінок по калині . . .
Та не впала Україна на коліна;

Не лягла ляхам під ноги у покорі;
Не кляла святого Бога в гніві й горі,

Не вклонилася москвинам, ой, хоч мала,
А послала свого сина, ой, послала . . .

Закурилась доріженька, закурилась . . .
Зажурилась Україна, зажурилась . . .

Впали сиві її коси аж до долу,
Полилися морем сльози в дике поле.

ЛИСТ.

Він голову схилив в задумі над листами...
Біжать думки, біжать, по літерам кривим...
І враз без сорому, гарячими сльозами,
Заплакав так, як плакав ще малим...

Конверт розірваний... — На нім, — німецька марка.
Ось в цьому все: не треба зайвих слів!
Хто випив до кінця життя страшную чарку,
Той тугу цю, й ці сльози зрозумів!

Я взяв папір і сів в куток на нари,
Щоб ці слова кріз сльози написати,
А він, хустиною, втер очі свої карі
І знов уста, мов листя, шелестять...

..., Ми получили твій пакунок сину: —
Чужі тобі, Васильку, не рідня...
Та Слава Ввишніх нашої Україні,
Яка змогла, з усіх країн, одна,

Дітей, таких, зродити в днях цих лютих!..
Хай сиріт, що пішли від рідних хат...
Хай вигнанців, лиш не рабів закутих,
А лицарів!.. Благословен стократ

Хай буде Бог, якому ми молебень
Учора правили, клякаючи на брук,
За всіх за вас і, сину наш, за тебе
Й за працю тяжкую твоїх ранених рук!

У нас — біда: холодні ми й голодні...
 Немає й дня, щоб хтось у нас не вмер.
 До того „скринінг” почали сьогодні,
 Підкупним віником позолочених пер...

Жах захопив в лабети наші душі.
 Чутки повзуть, мов стоязикий гад.
 Васильку наш! Ох тужить, як-то тужить,
 В Німеччині твій український брат!..

.....
 І ми разом заплакали, як діти:
 Він — за столом, а я — в своїм куті...
 О, як душа болить! Як тяжко в світі жити,
 На чужині, убогій сироті!..

Плач, хлопче! Плач над долею своєю,
 Плач, сльози, кажуть, легчать рани нам,
 А я поплачу нишком над моєю,..
 В кутку холодному, до краю бідний сам...

.....
 Ну, годі плакати! Вставай мерщій до діла:
 Вже вечоріє й хлопці йдуть до хат...
 У мене в печах, мабуть, догоріло,
 Тобіж пора гукати поросят...

І він пішов, заплаканий, роздертий...
 І горя гніт, мов хрест тяжкий поніс.
 А на столі дріжали на конверті,
 В останніх проміннях, перлини наших сліз...

Любови Цвіт.

Нас Доля всіх ударила в обличчя...
Хитнувся кожен з нас, але не впав,
Бо в болю чув, як Край на поміч кличе
І, як страждає Край наш, — знав...

І ми обтерши кров пішли на мури,
Де смерть чигала нас і де наш гнів,
Мов грому рев, мов дикий вихор бурі,
От перемог, — до перемоги вів...

Та не судилось... не піддався ворог...
І знову мряка села облягла,
І буревій підняв над степом порох,
І до землі калина прилягла.

А ми пішли за море через гори
І кожен з нас поніс любови цвіт
І помсти лед, щоб загасити горе,
Коли душа за Краєм заболить!

О, недаремно! Наша кров пролита
Розцвітне маком в золотих ланах,
І Україна, сонцем оповита,
Ударить в дзвони на своїх церквах

І підем ми за море через гори,
До хат своїх, до наших матерів...
І будуть линути під наші, ясні зорі
Веселий сміх і переможний спів.

РАНОК

Туман побіг, мов вовк, в левади;
Ясніла даль . . .

І вже хрести
Засяли злотом з висоти .
Ще мить одна, і водоспади
Пісень, пташинної громади,
Залляли царство пустоти !
І ось сліпуче сонце — диво,
Сипнуло перла в мокрі ниви ! . .

ДЕНЬ

Дрижить блакить .

У сяйві марив

Не шелехне зів'ялий лист.

І тільки жайворонка свист

Спада з небес .

Лежать отари . . .

. . . Мов зачаровані, вівчари,

На сопілках свій кажуть хист.

Спинилось в небі Сонце — чудо,

І лінь,

І сон,

І тиша всюди .

ВЕЧЕР

З низин повіяв подих свіжий.
Упали роси . . .

Довша тінь . . .

Вже до вечірні кличе дзвін,
А мати хліб пахучий ріже.
Донька, немов намисто ниже,
Лле молоко поміж колін
В відро дзвінке . . .

Великі очі

Відбили перший присмерк ночі .

НІЧ

Стемніло . . .

Місяць стеле в води
Золотканні неводи;
В них, наче рибки золоті,
Ішли дівчата на колоди . . .
Там сміх,

І крик,

І хороводи
Пливли, мов човен, по воді .
Гули цимбали!

Бубни били!
В обіймах пари заніміли,
А соловей, десь з перелог,
Сипнув свій свист і, мов горох,
Гаями покотились хвилі:

Тьох — Тьох!

Тьох . . . Тьох!

СЕЛЯНИН

Проходили часи тисячірок;
Мінялася й старілася земля . . .
І на чолі її широко і глибоко
Лягала зморщками розорена рілля.

І кожен рік, і кожен вік до неї
Він припадав з любови і снаги.
І йшов, мов велетень, первісною ріллею
Страшний, мов звір, спітнілий і нагий . . .

Кривавилась і обливалась потом
Роздерта пальцями одвічна цілина.
І плакав Він від щастя, коли сходи
Тяглись до сонця з дикого зерна.

І плакав Він, коли зерно вмирало;
Плював Перунові в лице і кляв . . .
Брав в руки сук, або впрягався в рало,
Яке руками з каменю тесав.

Гули вітри, палило сонце ниву,
Спадала з неба хижа сарана;
Змивала працю рук холодна злива
Та Він зубами дер з землі зерно-зерна.

І вже, коли соха і плуг залізний
Зрослися з ним, Він хату збудував,
І Богу праведному клятву дав,
Що лише Бог у Нього землю візьме.

Бо в землю ту вложили своє тіло
І душу велитні від сотень поколінь:
В ній втілені упертість, ум і сила,
Кров чорних рук і гострий біль колін.

Буяють нині ниви злotoхвилі
На українських голубих ланах, —
Та пада велетень голодний і безсилий
І плачуть діти на чужих шляхах.

О, прийде час, коли вузласті руки
Страшним ударом зведених чапіг
Візьмуть свій труд, щоб правнуки й онуки
Йшли борозною пращурів своїх!

Я ВЕРНУВСЯ (З майбутнього)

Будь здорова, о, земле моя непорочна, святая!
Я вернувся в твоє материнське омріяне лоно,
Що блищить самоцвітами й золотом праведним сяє,
Як оновлена чудом явленна, нетворна ікона.

Я вернувся по довгих і дальніх зневажливих мандрах
І від радості дивної тихо сміюся та плачу,
Бо не вірив і вірив, що знову тебе я побачу
Не в Христовім вінці, а в пахучих і свіжих трояндах.

.....

Он село! Білі хати побігли кривими рядками
Понад урвищем жовтим, туди, аж до тихого ставу...
На горбах вітраки машуть крилами... за вітраками,
В далині, косарі дожинають на луках отаву.

За хатами в садках гнуться віти від яблук сочистих,
Від сливок сизобоких і груш золотих, медоносних...
І буяють-киплять за тинами квітки стобарвисті
І шумлять над хатами в заграві бурштиновій сосни.

Я стою над селом, а над нами блакить, як полива
Голуба, голуба, мов лазур на мистецьких полотнах!
О, як легко мені! О, який я сьогодні щасливий,
І такий молодий і такий, як колись, безтурботний!

Все минає; минає печаль, забувається горе,
В кошек літ осипаються дні, наче листя пожовклі
І до серця, ще юнного, розум лагідно раду говоре,
Щоб воно так не билось, а трошки, хоч трошки
примовкло

Отшуміли гаї шумом шовковим, вечером тихим,
 Отспівали пісні соловії у віконичко вуха,
 А тепер хтось ту музику, вічну, здивовано слуха,
 Так неначе б у світі немає ні суму, ні лиха.

Мудра істина вічної зміни панує над нами:
 Те, що тішило око, — освітлює промінем розум;
 Що в уяві пливло по морях голубих кораблями,
 Все те їде тепер, по землі, на звиєайному возі.

.....

Я стою над селом, а над нами блакить синя, синя,
 Як в хатині убогій вікно перед заходом сонця.
 Ніжне світло лягло на розбите, маленьке віконце,
 Де матуся чекає з заморя любимого сина.

Він прибуде в цих днях — то далека й нелегка дорога.
 Візьме косу із рук косарів тих старих в дужі руки
 І забудете всі ви і біль свій і вічну тривогу
 На шляхах голубих, аж до меж, де кічаються муки.

Будь здорова, о, земле моя непорочна, святая!
 Я вернувся в твоє материнське омріяне лоно,
 Що блищить самоцвітами й золотом праведним сяє,
 Як оновлена чудом явленна, нетворна ікона.

ВЕСНА

Заграв рожок.

Пішли отари
З кошар на вигін в перший раз.
В блакиті мокрій білі хмари
Плили, мов лебеді . . .

Лилась,
Гула, шуміла попід снігом
Вода могуча, — диким бігом.
Десь пролунав пташинний свист . . .
Блеснув бугор, мов з меду пряник,
А в вербах бив по кладці праник,
І серце билось наче лист .

ЛІТО

От спеки репнули дороги.
Скрутився лист...

Лягла трава...

Земля пече засмаглі ноги.
Колосся, наче голова,
Схилились вниз.

Мов струни, коси

Дзвенять і стеляться покоси.
Лоскочать ніс пахучий дим,
Гіркий полинь і пахощ дині;
Ллють аромат у небо сине
Від яблук зігнуті сади.

ОСІНЬ

Пустиню неба оживили
Веселим криком журавлі.
Немов жарптиця, свої крила,
Послала осінь по землі.
Літає в небі павутиння...
Лист тихо пада...

На калині —
Христові рани розцвіли.
Горять гаї...

Щось шепче вітер
В пожовклім листі, мов в устах.
А круки, хижі, на хрестах
Повисли, наче чорні квіти.

ЗИМА

Сніги, мов білі лиси, криють
Пустинь...

Лиш в темряві хвости
Пухкі майнуть... і знов німіють.
Холодні зорі з висоти
Розкриють з хмар блискучі вії;
Засяє сніг... пов'ється іней
Над мертвим царством пустоти.

....Піч лле тепло і пахощ хліба.
Співає прялка.

Мов чаклун
Дід на печі.

Тріщить цвіркун...
Коло ікон лампадка сліпа.

...Біжить покритий снігом коник.
Рипить сніжок.

Мороз, як дзвін!
І шепче серцю дальній огник
Щось ласкове, і манить він...

...Село! Побігли мимо хати...
І ось вже в санях пес кудлатий.
Заржав лошак.

На синій сніг
З дверей килим блискучий ліг...

Я Й ЦУЦЕНЯ

Весінній дощ, настирливо в вікно,
Веселим цокотом видзвонює весь вечір.
Полин п'яний, як молоде вино,
П'янит мене і, наче крила плечі—
Ростуть і ширяться з бажанням заодно.

Блищать дахи червоні в свіжій млі,
На жовтих квітах, за вікном краплини
Дріжать і падають, мов дорогі перлини,
В уста розкриті ніжної землі,
На оксамиті зеленої куртини.

А, в синіх присмерках іде шовковий шум
По вулиці блискучою ходою...
І легкій лет незвично легкіх дум
Моїх, бентежить білосніжний сум
І сніг навіяні холодною зимою.

І радісно мені сприймати світ,
Неначе в перше я цей образ бачу:
Он горобці обсіли живопліт...
Он прошмегнув маленький син собачий,-
Замерз, промок... та хто за ним заплаче...

Як бачите - один маленький штрих -
Щеня дурне, і вже мінорні тони
Влились в істоту і, сумним канонам,
Заплакав дощ... Я похилився й стих...
Мій любий, і мене недоля гонить,

І я, як ти! під тинном хоронюсь
Від грому чорного, від спеки і від стужі;
Чи плачу я, чи лаюсь, чи молюсь...
Ніхто не знає чому, ніхто і не затужить,
Коли я десь з гіляки обірвусь.

КОЗАК

Шапка смушева держиться чудом,
Око блискуче сміється під чубом,
Усмішка добра й ясна...
Білу сорочку вона вишивала;
Пісню кохання з хрестами сплітала...
Гляньте — цвіте, як весна!

А шаравари, — сині, як море!
В них, та в чоботях, горе-не-горе!
Гей, вороги та дівки!
Для козака подолать вас однаково
Треба, та тільки дівчинонька плакала,
Як відїзджали полки..

Гей вороги! Чи ви маєте сина,
Що би була оттака в нього спина?!
Спина-не-спина — гора!
Груди, як степ, на якому могили—
Мязи могутні козацької сили;
Ноги, мов два явора.

Шабля при боці, мов блискавка в небі,
Свитка на опашки біла, мов лебідь
Сів на широке плече...
Сяде поїсти... Аж страшно дивиться...
Жах обгортає з корчми молодицю...
Морем горілка тече.

А вже, як сяде на змія гнідого,
Жалю нема з ворогів ні до кого,
Тільки мигтять дерева...
Громом грімлять сріблом куті копита,
Хмарою чорною стелиться свита,
Пініться кровю трава.

Мурам, завулкам, старинним воротам
Відня, Варшави, Москви й Царгороду,
Памятні бувші віки:
Як, після грізно - звитяжного бою
Несли на хвилях прапорів з собою
Жах і пісні козаки...

Із за фіранок цікаго й гороже,
Довго дивилися личка хороші...
Плакали очі старі...
А, коли місяць виходив на чати,
Зорями падали в трави дівчата...
Грали й гули кобзарі.

Шапка смушева держиться чудом.
Шлик кровяніє і вється над чубом...
Гей, чи то пан, чи пропав!
Біла сорочка уквітчана рожами:
Шаблею гострою й кровю ворожою
Сам їх козак гаптував...

.....

Хто б-то сказав, що козак цей—дівчині,
В косу влітав білі квіти калини
Й зроду невдарив вола...
Гей, не чіпайте козацької сили,—
Буде він парубком ласкавим, милим,
Наче дитина мала!

МОЯ ЗЕМЛЯ

Вода туманом поросла,
Мов луг травою.
Рознісся тихий плеск весла,
Над осокою.

Митнулась качка догори,
Упали роси...
Десть, в сизій рані, косарі
Клепали коси.

І дзвін, то порхав наче птах,
То плив, мов танок...
Блиснув на золотих хрестах
Блакитний ранок...

І бризнув сніп сліпучих стріл
В лани, в діброви;
Омив ікону, ліг на стіл,
Упав на брови.

І засміялися уста,
А сині очі,
Відбили золото хреста
І сні дівочі...

Живим, білесеньким шнурком,
Неначе з лійок,
Лилось в дійницю молоко
Із теплих дійок.

Теля, крізь ґрати щоглові,
Сопливим носом,
Лизало гребінь в голові,
І ноги босі...

На нього, мов крізь синій дим,
Зовсім жіночі,
Дивились, з сумом неземним,
Великі очі.

А на дворі, з висот небес,
Дивилось сонце
І заглядало в тайну плес,
Як у віконце.

Мов наречені, в церкву йшли,
фатами вкриті,
Садками яблуні й вишні,
В пахучім цвіті.

З гори здавалося, що сніг
Упав за хати:
Теплом пахучім ліг до ніг,
На голі п'яти.

Широкий став відбив латки
Небес і тверді;
Писали пальцями, казки
На водах, верби.

А праник плющив білизну
І прискав воду;
Дзьобав блискучу тишину,
Мов кору одуд.

Хтось крила розпростер ясні
В квітучі лона:
І лився сміх і пах весни
В чиїсь долоні.

В сліпучім сяйві, синіх крил,
Свобідні люди,
Огнем святим могутніх сил,
Творили чудо...

В ріллю положене зерно,
Давало колос...
Співаз з небес святий канон,
Незнаний голос.

Йому вторили скрізь уста,
Співали душі,
І шелест тіней від хреста
Ловили уші...

Схилив чоло високий хрест
В вікно криниці..
І паче вогник, Божий перст,
Упав в зениці.

З хреста простер Господній Син
В молитві руки:,
І клакав до вечерні дзвін, —
Гаї і луки.

ПІСНЯ

Дзвенить, летить і стелиться
Ярами в синю тінь,
Де, наче сніг, метелиться
Черемхова цвітінь.

Ох, голос той! Ох, пісня та!
І тішить і зове...
Пройшли, мов тінь, мої літа,
Та згадка все живе.

Тепер, коли в чужім краю,
Ходжу для всіх чужий,
Я все її в душі таю,
Як спомин дорогий.

Коли ж на мене найде гніт,
Тяжкий, як сум могил,
Тоді душа моя летить
Туди, на тихий схил,

Де в травах сонце шелестить
В пахучих пелюстках,
Де пісня радісно дзвенить
І висне на кущах.

І радісно стає мені,
І легко, як тоді...
Пливуть, пливуть далекі дні,
Мов квітка по воді.

ВЕРНИСЬ

Мене ти кликала і голос твій
Летів мов птах підстрілений і падав,
А я все йшов по стежці золотій,
В хуртовині рясного листопаду—

Не бачив я очей твоїх і рук,
Лиш відчував їх серцем, що горіло
Вогнем сліпим моїх душевних мук,
Але вернутись не хватало сили.

Я знав, в твоїх очах тоді жила
В глибинах синіх крихітка надії,
А руки ти з мольбою простягла
Та лише вітер рукавом повіяв,

Тепер тебе я кличу - озовись!
Але дарма, тебе уже не буде,
Лиш жовте листя пада, як колись...
А сльози котяться і падають на груди.

Тебе все кличу я і голос мій
Летить мов птах підстрілений і пада
Далеко десь на стежці золотій,
Де тінь твоя майнула в листопаді.

ВЕЛИКОДНЕ

На дзвіниці
дві синиці,
мов в світлиці
молодиці,
цокотять, та цокотять:
дзвінь-чать,
дзвінь-чать...

Під склепінням,
в павутині,
наче дині
у гудині,
в синіх тінях
дзвони сплять.
Мовчать,
мовчать.

Сонце гріє...
Тихо віє,
наче вії
молодії,
легким подихом блакить...
Ціть... ціть...
Ціть... ціть...

Білі хмари,
мов отари
без вівчарів,
в сяйві марив
зупинилися на мить,
мов пить,
 мов пить.

Все заснуло,
обгорнула
ніжно, чуло,
наче скула
тиша землю в пелюшки.
Баюшки...
 Баюшки...

Лиш далеко
десь лелека
в тишу легко
 кине лекот
та заграють пастушки
в сопілки,
 в сопілки.

У долині
в синіх тінях
під склепінням
із цвітіння
поховалися хатки
в садки...
 В садки...

А по тину
вються, линуть
наче сині зорі, стинуть
в золоті соняшників,
вюнки...

Вюнки...

На леваді
коло хати
млин крилатий,
ліг поспати,
нахилився та й упав,
аж у став...

Аж у став,

де на лозах
чисті роси,
наче сльози,
віти росять,
в став і линуть навкруги.
Круги...

Круги...

На дзвіниці
дві синиці,
мов в світлиці
молодиці,
цокотять, все цокотять.
Дзвінь-чать...

Дзвінь-чать...

А під ними
веться димом,
між старими
й молодими,
ладан і свічки горять...
Свят... Свят...
Свят... Свят...

На кивотах,
на воротях
позолота,
наче злото,
сяє сонцем між колон
та ікон...
Та ікон...

І в останнім
пориванні,
в сповіданні
на прощання,
люди бють святий поклон.
Дзінь - дон...
Дзінь - дон...

Дзвони... Дзвони —
Передзвони,
наче грона,
впали в гони,
покотились
по гаям...
Бом - бам...
Бом - бам...

Дві синиці
 від дзвіниці,
 наче з криці
 блискавиці,
 подалися у блакить...
 Дзить - дзить...
 Дзить - дзить...

Хмари білі
 полетіли,
 мертві крила
 мов ожили
 і прокинувся вітряк...
 Кряк... кряк...
 Кряк... кряк...

Впали роси
 на покоси,
 сріблом просо
 обвилосся
 і схилив голівку мак:
 Так... так...
 Так... так...

І гаями
 дзвінкі гами
 кинув стома
 голосами
 соловейко, мов горох,
 Тьох - тьох...
 Тьох - тьох...

Тихо мати
коло хати
руту - м'яту
стала рвати
на віночок для святих...
Дай Біг...
Дай Біг...

А, дівчата
із-за хати
стали звати
хлопців грати,
так і вводять хлопців в гріх...
Ой, сміх...
Ой, сміх...

Все співало,
все звучало,
все сіяло...
Уквітчало
сонце перламутром синь.
Дзінь - дзінь...
Дзінь - дзінь...

Вже на гори
вийшли зорі
і прозорі
осокори
розстелили довгу тінь.
Амінь...
Амінь...

ПАСТУШКА

Малесеньке таке!—стоїть собі на лузі
 І стереже гусей від всякої біди...
 Лиш інколи покличе:—„гуси... гуси...!”
 І поведе чужі до синьої води...

Вони покірливо й поважно, чередою,
 Ідуть за нею білі, наче сніг,
 І гомін їх стрибає над водою,
 Веселий і пустий, немов дитячий сміх.

А верби й очерет вітають їх привітно;
 Лоскочуть лапки їм зелені куширі...
 Під ними линуть тіні оксамитні
 Й здіймаються блискучі пухирі.

Пливуть, пливуть, гойдаючись на водах,
 Мов хмари білі в небі голубім...
 Яка ласкава ти чудовнице-Природо!
 Мир красоти твоєї і проявам твоїм...

.....
 Малесеньке таке, стоїть собі на кладці,
 Одним-однісіньке,—навколо ні душі...
 Лиш сонце в небі, як вогонь в лампадці,
 Та море зелені в затмареній тиші.

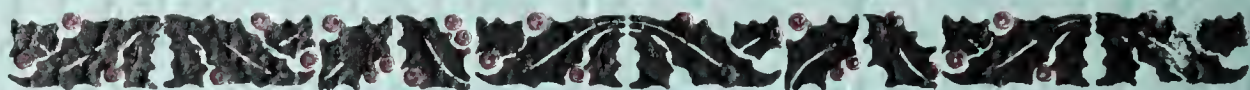
Засмаглі ніженьки, підтикана спідничка,
 Подерта блюзочка — звичайно, як в біді...
 Але, яке прекрасне й миле личко
 Сієє квіткою на голубій воді!...

То наша доля,— те дівчатко миле,
 То квітка дивна нашої Землі!
 Дай, Божа Матір, щастя їй і сили
 На світло вийти свіжою із мли!

ЗМІСТ

	стор.
Канада	
Похід	5
Закурилась доріженька . . .	8
Лист	10
Любови цвіт	12
Ранок	13
День	14
Вечер	15
Ніч	16
Селянин	17
Я вернувся	19
Весна	21
Літо	22
Осінь	23
Зима	24
Я й цуценья	25
Козак	27
Моя земля	29
Пісня	32
Вернись	33
Великодне	34
Пастушка	40

Видано ■ друковано
NATIONAL PRINTERS
Toronto, Ont. - Canada.

